

กระบวนการสร้างสรรค์ภาพยนตร์ไทยแนวสยองขวัญ เพื่อการจัดจำหน่ายในต่างประเทศ

Thai Horror Film Creation Process for Overseas Distribution

มนฤดี ธาดาอำนวยชัย*

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างสรรค์ภาพยนตร์แนวสยองขวัญที่มีเรื่องราวที่น่าสนใจผ่านบทภาพยนตร์ที่มีความน่ากลัวเพื่อการจัดจำหน่ายภาพยนตร์ไปยังตลาดต่างประเทศโดยเฉพาะตลาดเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยอาศัยแนวคิดงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์และกระบวนการผลิตภาพยนตร์เป็นกรอบการศึกษา ระเบียบวิธีวิจัยที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยวิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วมโดยผู้วิจัยเองซึ่งมีหน้าที่เป็นผู้อำนวยการสร้างฝ่ายบริหาร (Executive Producer) ของภาพยนตร์เรื่อง “มากับฝน (Love Rain)” การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้กำกับภาพยนตร์เรื่อง “มากับฝน (Love Rain)” การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ในประเทศมาเลเซีย เวียดนาม สิงคโปร์ และลาว และรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการผลิตภาพยนตร์เรื่อง “มากับฝน (Love Rain)”

ผลการวิจัยพบว่า ภาพยนตร์สยองขวัญของไทยเป็นที่ต้องการของตลาดเอเชียอาคเนย์ และทางบริษัทผู้สร้างภาพยนตร์ของผู้วิจัยได้รับโจทย์มาจากลูกค้าให้ผลิตภาพยนตร์สยองขวัญที่มีการปรากฏของผีและมีฉากที่น่าสยองถึงความน่ากลัวเป็นระยะ ๆ ซึ่งผู้อำนวยการสร้างได้นำโจทย์ดังกล่าวมาหารือกับผู้กำกับเพื่อสร้างสรรค์ภาพยนตร์ตามที่ได้จัดจำหน่ายในประเทศอาเซียนต้องการ โดยตัดสินใจเลือกผู้กำกับจากความคุ้นเคยและความชื่นชอบในงานก่อนหน้าที่เคยทำร่วมกันมา โดยผู้กำกับนำเสนอบทภาพยนตร์สั้นสยองขวัญที่เคยเขียนไว้ และนำมาขยายให้มีความยาวสองชั่วโมงเพื่อให้เหมาะกับการฉายในโรงภาพยนตร์ กระบวนการสร้างภาพยนตร์สยองขวัญนั้นประกอบด้วยขั้นตอนของการพัฒนาการเตรียมการถ่ายทำ การถ่ายทำ กระบวนการหลังการถ่ายทำและการจัดจำหน่าย ซึ่งภาพยนตร์เรื่อง “มากับฝน (Love Rain)” นั้นมีรูปแบบการจัดจำหน่ายที่มีการเจรจาการค้าทำสัญญาซื้อขายกับต่างประเทศก่อนจึงทำการกำหนดการฉายในประเทศไทยเพื่อให้สามารถฉายในหลาย ๆ ประเทศในเวลาใกล้เคียงกัน

คำสำคัญ: ภาพยนตร์ไทยแนวสยองขวัญ / กระบวนการสร้างสรรค์ / การจัดจำหน่ายในต่างประเทศ

Abstract

This research aimed at creating horror film which presents the horrible scene for the distribution to the overseas country especially ASEAN countries. The concept of creative research and stage of film production were applied as the research framework. The methodologies applied in this research were participant observation as the researcher was the executive producer of the film “Love Rain” (the selected project), depth interviews with directors and foreign film buyers and related document collection.

Results indicated that Thai horror films were needed in Southeast ASEAN market. The producer got the brief from foreign buyers to produce the horror film which must have the real ghosts appeared

* ดร. หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการสื่อบันเทิง สถาบันกัญตนา

inside from scene to scene. The producer consulted with the director to create the horror film as requested from foreign buyers. The producer selected the director worked together before which had the most favorite work in his mind. The director proposed one short horror film and the producer agreed to expand that work to feature film. The process of producing the film consisted of the development, preproduction, production, postproduction and distribution. For the film “Love Rain”, the distribution process is different from other Thai films that the producer closed the deals with foreign buyers before planning the release date in Thailand.

Keywords: Thai Horror Film / Creation Process / Overseas Distribution

บทนำ

ภาพยนตร์ไทยเป็นที่รู้จักในตลาดต่างประเทศมากขึ้นในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาพยนตร์แนวผีสยองขวัญโดยในตลาดเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือเออีซีต่างยอมรับว่าภาพยนตร์ผีสยองขวัญของไทยมีความน่ากลัวและเป็นที่ยอมรับของผู้ชมในประเทศเพื่อนบ้านทั้งมาเลเซีย อินโดนีเซีย พม่า ลาว กัมพูชาและเวียดนาม

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ความสนใจในการเคลื่อนย้ายผลผลิตทางวัฒนธรรมข้ามพรมแดนของประเทศในภูมิภาคเอเชียมีเพิ่มขึ้น การพัฒนาดังกล่าวเกิดจากความสำเร็จของวัฒนธรรมเอเชียตะวันออกซึ่งเข้ามาแทนที่วัฒนธรรมอเมริกัน เริ่มต้นจากผลผลิตทางวัฒนธรรมของญี่ปุ่นในช่วงปลายทศวรรษที่ 1990 และต่อมาคือการถาโถมของคลื่นเกาหลี (Korean Wave) ซึ่งได้รับความสนใจจากนักวิชาการเป็นอย่างมาก การเกิดขึ้นของสมาคมชาติอาเซียนทำให้มีความสนใจในการวิเคราะห์ทางวัฒนธรรมข้ามชาติของภูมิภาคอาเซียน การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมของอาเซียนได้รับความสนใจมากขึ้นเนื่องจากความเข้มแข็งของการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจและมีค่านิยมหลักบางอย่างร่วมกัน

ภาพยนตร์สยองขวัญของไทยเป็นตัวอย่างของผลผลิตทางวัฒนธรรมที่เป็นที่นิยมในมาเลเซีย ภาพยนตร์ไทย 6 ใน 7 เรื่องที่ทำรายได้มากที่สุด 200 อันดับแรกในมาเลเซียในปี 2013 คือ ภาพยนตร์สยองขวัญ และ 5 ใน 6 เรื่อง ในปี 2014 เช่นเดียวกัน แผ่นวีดีโอภาพยนตร์ไทยในร้านวีดีโอที่มาเลเซีย เช่น ร้านสปี้ดวีดีโอ (Speedy Video) ที่ขายดีคือภาพยนตร์ผีสยองขวัญ ด้านสื่อออนไลน์ก็เช่นกัน ภาพยนตร์ผีสยองขวัญของไทยมีชื่อเสียงมากกว่าประเทศอื่น ๆ ในแถบอาเซียน (Ainslie, 2015:56)

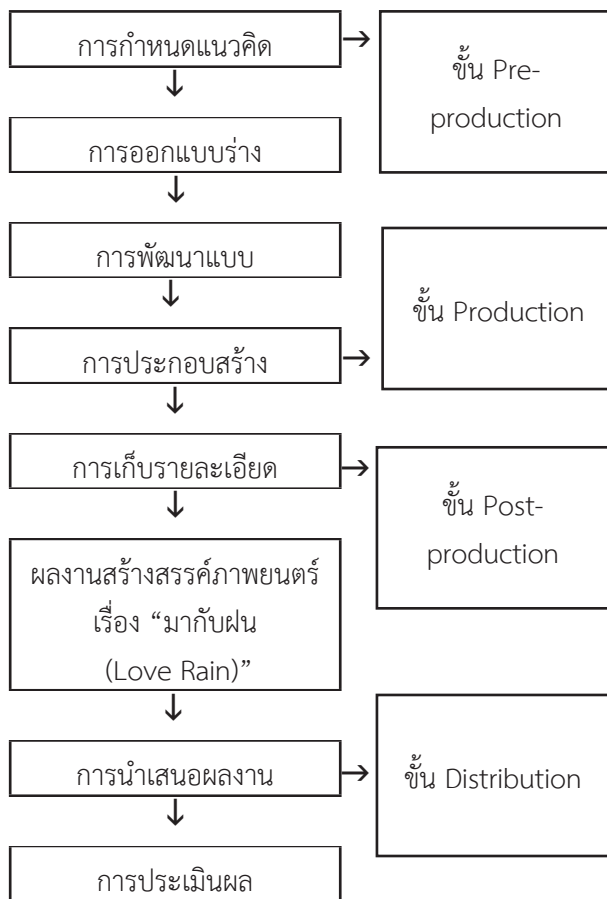
จะเห็นได้ว่าภาพยนตร์ไทยเป็นที่รู้จักในตลาดต่างประเทศมากขึ้นในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาพยนตร์แนวผีสยองขวัญ โดยในตลาดอาเซียนหรือเออีซีนั้นยอมรับว่าภาพยนตร์ผีสยองขวัญของไทยเป็นภาพยนตร์ที่น่ากลัวที่สุด และเมื่อมีการสร้างภาพยนตร์แนวนี้ออกมาไม่เพียงได้รับการตอบรับที่ดีจากตลาดภาพยนตร์ในประเทศแต่ยังได้รับการทาบทามติดต่อจากผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ในกลุ่มประเทศเออีซีนำไปฉายด้วยเช่นกัน แต่ในช่วงปีที่ผ่านมา การผลิตภาพยนตร์ไทยแนวสยองขวัญกลับทำรายได้ในประเทศได้น้อยลง ซึ่งเป็นปรากฏการณ์เช่นเดียวกับในตลาดต่างประเทศด้วย จากการสอบถามผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ในกลุ่มประเทศเออีซีพบว่า ภาพยนตร์สยองขวัญในช่วงหลังขาดความน่ากลัว ไม่สยองขวัญอย่างที่คิดจึงทำให้ภาพยนตร์ไทยแนวสยองขวัญได้รับความนิยมน้อยลงด้วยเหตุนี้ในฐานะผู้ที่เคยผลิตภาพยนตร์แนวสยองขวัญเรื่อง 9-9-81 บอกเล่าเก้าศพ ซึ่งเป็นภาพยนตร์บังคับที่ได้รับการตอบรับจากตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศเป็นอย่างดี จึงมีความคิดที่จะสร้างสรรค์ภาพยนตร์แนวสยองขวัญที่มีทั้งเรื่องราวที่น่าสนใจโดยสะท้อนออกมาผ่านบทภาพยนตร์ที่มีการเล่าเรื่องแบบมีชั้นเชิงและนำเสนอความน่ากลัวตามแบบฉบับภาพยนตร์สยองขวัญของไทย จึงเป็นที่มาของโครงการผลิตภาพยนตร์ไทยเรื่อง “มากับฝน” (Love Rain)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสร้างสรรค์ภาพยนตร์แนวสยองขวัญที่มีเรื่องราวที่น่าสนใจผ่านบทภาพยนตร์ที่มีความน่ากลัวสำหรับการจัดจำหน่ายในประเทศเออีซีตะวันออกเฉียงใต้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้ได้ใช้กรอบแนวคิดด้านงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่างศาสตร์ด้านการวิจัยและศาสตร์ด้านการสร้างสรรค์งานศิลปะ และกรอบแนวคิดด้านกระบวนการผลิตภาพยนตร์ เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยโดยกรอบแนวคิดสามารถนำเสนอเป็นแผนภาพดังต่อไปนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

แนวคิด ทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดการวิจัยเชิงสร้างสรรค์

การวิจัยเชิงสร้างสรรค์เป็นการวิจัยที่มีต้นกำเนิดจากสาขาศิลปะ ซึ่งแนวทางที่สาขาศิลปะใช้ในการพัฒนาองค์ความรู้สองรูปแบบหลัก คือ การสร้างสรรค์ศิลปะวิชาการ สร้างสรรค์ศิลปะ-วิจัยและการวิจัยศิลปะ การสร้างสรรค์ศิลปะ-วิจัย (Practice-led หรือ Practice-based) เป็นการทำงานสร้างสรรค์โดยให้การปฏิบัติเป็นเครื่องมือนำไปสู่ความรู้ใหม่ในสาขานั้นๆ ผลสรุปของการสร้างสรรค์คืองานสร้างสรรค์ ผลสรุปเป็นงานวิจัยก็คือ

งานวิจัย ส่วนการวิจัยศิลปะ หรือ Research/Theoretical Practice เป็นการศึกษาหรือการค้นคว้าอย่างมีระบบด้วยวิธีวิทยาการวิจัยเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลคำตอบหรือข้อสรุปรวมที่จะนำไปสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการหรือเอื้อต่อการนำวิชาการนั้นไปประยุกต์

สุรพล วิรุฬห์รักษ์ (2559) ได้อธิบายถึงกรอบคำอธิบายทางวิชาการในการประกอบสร้างงานศิลปกรรม (ศิลปวัตถุ-ศิลปะการแสดง) เพื่อวิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์ศิลปะ-วิจัย 7 ขั้นตอน ไว้ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดแนวคิด (Design conception)
 - 1.1 ความคิดที่จะสร้างสรรค์งานชิ้นนี้เกิดจากสิ่งใดบ้าง
 - 1.2 การนำความคิดจากสิ่งเหล่านั้นมาประมวลกันเป็นแนวคิดของท่านมีวิธีการอย่างไร
 - 1.3 แนวคิดที่เกิดขึ้นมักมีหลายแนว ท่านเลือกแนวใดมาพัฒนา เพราะเหตุใด มีวิธีการอย่างไร
 - 1.4 แนวคิดของท่านมักมีกรอบความคิดกำกับ ท่านจำกัดขอบเขตของงานศิลปกรรมอย่างไร
2. การออกแบบร่าง (Design visualization)
 - 2.1 การออกแบบร่าง เป็นการแปรความคิดในข้อที่ 1 ให้เป็นรูปร่างชัดเจนแทนคำอธิบาย ท่านแปรอย่างไร
 - 2.2 การออกแบบร่างอาจมีหลายชั้น เพื่อพิจารณาความเป็นไปได้ จากนั้นท่านเลือกแบบใดแบบหนึ่งมาพัฒนาต่อ ท่านมีเหตุผลทางวิชาการในการเลือกอย่างไรเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจน
3. การพัฒนาแบบ (Design development)
 - 3.1 การพัฒนาแบบร่างที่เลือกแล้วในข้อที่ 2 ให้เป็นแบบจริงที่มีรายละเอียดครบถ้วนมีขั้นตอนอย่างไร
 - 3.2 การทำแบบจริงต้องคำนึงถึงปัจจัยในการประกอบสร้างหลายอย่าง อาทิ วัสดุ วิธีการ ขั้นตอนการทำงาน เทคนิคพิเศษ รายละเอียดที่สำคัญ การปรับแบบให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ท่านใช้วิชาการในแต่ละขั้นตอนอย่างไร อธิบายการปรับทั้งที่สำเร็จและไม่สำเร็จหรือสำเร็จน้อยกว่าที่ท่านมุ่งหวัง
 - 3.3 การทำแบบจริงมีการเขียนแบบรายละเอียดเท่าจริงในบางรายการเพื่อให้นำไปใช้ในการ

ประกอบสร้างได้แม่นยำ ท่านมีวิธีเขียนแบบรายละเอียดที่ว่านี่อย่างไร

3.4 การทำแบบจริงบางกรณีมีการทำหุ่นจำลองย่อส่วนบ้างเท่าจริงบ้างแล้วแต่กรณี ท่านเลือกทำชนิดใดชนิดหนึ่งหรือไม่เพราะเหตุใด หากทำมีขั้นตอนและวิธีการอย่างไร

4. การประกอบสร้าง (Design construction)

4.1 การประกอบสร้างเป็นการผลิตผลงานจริง ท่านต้องจัดเตรียมปัจจัยต่าง ๆ ในการประกอบสร้างอย่างไร

4.2 การประกอบสร้างมีขั้นตอนโดยละเอียดอย่างไรบ้าง แต่ละขั้นตอนมีความสำคัญอย่างไร

4.3 ในระหว่างการประกอบสร้างมักมีปัญหาเกิดขึ้นในลักษณะต่าง ๆ ท่านค้นพบเหตุแห่งปัญหาและใช้หลักวิชาใดแก้ไขให้สำเร็จลุล่วง

4.4 การประกอบสร้างอาจทำให้ได้ประสบการณ์ใหม่ ๆ ท่านถอดประสบการณ์เหล่านั้นมาได้หรือไม่อย่างไร

5. การเก็บรายละเอียด

5.1 การเก็บรายละเอียดเป็นขั้นตอนสำคัญที่ทำให้ผลงานศิลปะสมบูรณ์ ท่านได้ทำงานขั้นตอนนี้อย่างไรบ้าง แต่ละขั้นตอนมีวิธีการเก็บรายละเอียดอย่างไร

5.2 ผลของการเก็บรายละเอียดทำให้งานศิลปะดีขึ้นกว่าก่อนเก็บรายละเอียดอย่างไร

5.3 การเก็บรายละเอียดมีความรู้ใหม่ที่ท่านพบหรือไม่ อะไรบ้าง

6. การนำเสนอผลงาน (Design presentation)

6.1 ผลงานศิลปกรรมย่อมมีรูปลักษณ์แตกต่างกันไปตามสาขาวิชาและเฉพาะชิ้นงาน ซึ่งต้องนำผลงานมาเสนอให้สาธารณชนได้ดูได้ฟัง ดังนั้นการนำเสนอผลงานจึงต้องมีวิธีการที่เหมาะสม ท่านมีวิธีการนำเสนออย่างไรบ้าง และวิธีที่ท่านตัดสินใจเลือกทำนั้นดีอย่างไร

6.2 การตัดสินใจเลือกบุคคล วันเวลา สถานที่ และปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการนำเสนอผลงาน

6.3 การประมาณการผลลัพธ์และผล

ที่ได้รับจริง (จำนวนวัน เวลา รอบที่แสดง คนดู ฯลฯ)

7. การประเมินผล (Design evaluation)

7.1 การประเมินผลควรวัดจากอย่างน้อย 3 กลุ่ม คือ ผู้ร่วมงานระดับบริหาร ผู้ร่วมงานระดับปฏิบัติการ ผู้ชมผลงาน

7.2 การประเมินผลผู้ชมควรวัดจากนิทรรศการทางทัศนศิลป์หรือศิลปะการแสดง ควรมีการนับจำนวนและการประเมินความรู้ ความคิดเห็น วิธีการควรเป็นอย่างไร เหตุผลในการเลือกวิธีนั้น

7.3 ข้อมูลของผู้ชมควรอภิปรายให้เห็นว่ามีผลอย่างไรต่องานศิลปกรรมที่จัดแสดง

7.4 ความคิดเห็นของผู้ชมที่กรอกแบบสอบถามหรือเขียนลงในสมุดเยี่ยมชมเป็นอย่างไร และสะท้อนแนวทางอะไรต่องานศิลปกรรมที่แสดง

งานวิจัยครั้งนี้ได้ใช้กรอบแนวคิดทั้ง 7 ขั้นตอนข้างต้นเป็นกรอบในการวิจัยเพื่อศึกษาถึงกระบวนการสร้างสรรค์งานศิลปะอันได้แก่ ภาพยนตร์สั้น ซึ่งจัดเป็นการนำเสนอผลงานศิลปะการแสดงผ่านสื่อประเภทหนึ่งเช่นกัน

กระบวนการผลิตภาพยนตร์

แบสเซียน คลีฟ (2006) กล่าวถึงขั้นตอนในการผลิตภาพยนตร์ตั้งแต่ต้นจนจบว่ามี 4 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นพัฒนา (Development) ในขั้นนี้ผู้อำนวยการสร้างเริ่มต้นแนวคิดของภาพยนตร์โดยพัฒนาเป็นบรรจุภัณฑ์ที่พร้อมนำเสนอและพยายามที่จะระดมทุนการสร้างภาพยนตร์เพื่อให้โครงการได้ดำเนินไปสู่การเตรียมการถ่ายทำ การสร้างสรรค์บรรจุภัณฑ์ (Packaging) คือ การคัดเลือกนักแสดงและผู้กำกับที่จะช่วยประกันความสำเร็จของภาพยนตร์ อย่างไรก็ตามนักแสดงและผู้กำกับที่มีชื่อเสียงจะยอมรับงานหากมีความมั่นใจว่าการจัดจำหน่ายภาพยนตร์จะเป็นไปในระดับที่เหมาะสม ดังนั้นผู้อำนวยการสร้างจึงอาจต้องมีสัญญาการจัดจำหน่ายก่อนจึงจะได้รับข้อตกลงที่ดีจากนักแสดงและผู้กำกับ

2. ขั้นเตรียมการถ่ายทำ (Pre production) เป็นขั้นตอนที่ต้องทำการแตกรายละเอียดต่างๆของบทภาพยนตร์ (Screenplay breakdown) การจัดตารางการถ่ายทำ (Shooting schedule) การสำรวจและจัดหา

สถานที่ (Location scouting) การจัดทำงบประมาณ (Budget) การคัดเลือกนักแสดง (Casting) การขออนุญาตต่าง ๆ การจัดจ้างทีมงาน การควบคุมดูแลหน่วยการผลิต การดำเนินการด้านพิธีการขออนุญาต การเช่าอุปกรณ์ การจัดทำคลังอุปกรณ์ การควบคุมดูแลงานแล็บ การจัดการด้านค่าจ้าง การประกันภัย การเตรียมการหลังการถ่ายทำ ฯลฯ

3. ขั้นการถ่ายทำ (Production) เป็นขั้นตอนที่ภาพยนตร์เริ่มการถ่ายทำจริงจัง ต้องมีการควบคุมดูแลงบประมาณการถ่ายทำอย่างรัดกุม งานประชาสัมพันธ์เริ่มต้นขึ้น การไหลของข้อมูลจากสำนักงานไปยังสถานที่ถ่ายทำเริ่มขึ้น ผู้อำนวยการสร้างต้องมั่นใจว่าทุกคนที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายทำ ทีมงานทุกคน นักแสดงทุกคน ต้องรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เมื่อไรและที่ไหน โดยผู้จัดการกองจะมีหน้าที่ประสานงานและควบคุมดูแลความร่วมมือของหน่วยงานต่าง ๆ ในขั้นตอนนี้จะมีการทำงานใน 4 ด้านหลัก ๆ คือ การบล็อกกิง (Blocking) การจัดแสง (Lighting) การซักซ้อมรอบสุดท้าย (Final Rehearsal) และการถ่ายทำ (Shooting)

4. ขั้นหลังการถ่ายทำ (Post production) เมื่อการถ่ายทำเสร็จสิ้น การผลิตจะเข้าสู่ขั้นสุดท้ายคือขั้นหลังการถ่ายทำ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการตัดต่อ การทำเทคนิคพิเศษด้านเสียงและภาพ การทำดนตรีประกอบภายหลังการถ่ายทำแล้วจนกระทั่งภาพยนตร์เสร็จพร้อมฉาย ผู้อำนวยการสร้างจะต้องไปดำเนินการเจรจาตกลงกับผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ในช่องทางต่าง ๆ เพื่อทำการเผยแพร่ภาพยนตร์ต่อไป ซึ่งช่องทางในการจัดจำหน่ายภาพยนตร์นั้นประกอบไปด้วย โรงภาพยนตร์ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โรงภาพยนตร์ในต่างจังหวัด แผ่นดีวีดี สื่อออนไลน์ โทรทัศน์แบบบอกรับสมาชิก โทรทัศน์แบบดูฟรี รวมไปถึงการจัดจำหน่ายไปยังช่องทางในต่างประเทศ ซึ่งขั้นตอนนี้ก็คือ ขั้นตอนของการจัดจำหน่าย (Distribution)

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาถึงกระบวนการในการสร้างสรรค์ภาพยนตร์เรื่อง “มากับฝน (Love Rain)” จะดำเนินการ

ศึกษาตามแนวทางการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ 7 ขั้นตอนได้แก่

1. การกำหนดแนวคิด คือ การศึกษาถึงที่มาของแนวคิดในการสร้างสรรค์
2. การออกแบบร่าง คือ การแปรความคิดในขั้นตอนที่ 1 ให้เห็นเป็นรูปธรรม
3. การพัฒนาแบบ คือ การพัฒนาแบบร่างที่เลือกแล้วในข้อที่ 2 ให้เป็นแบบจริงที่มีรายละเอียดครบถ้วน
4. การประกอบสร้างคือ กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานจริง
5. การเก็บรายละเอียด คือ กระบวนการเก็บรายละเอียดให้เป็นชิ้นงานที่สมบูรณ์
6. การนำเสนอผลงาน คือ กระบวนการในการเผยแพร่ผลงานสร้างสรรค์
7. การประเมินผล คือ การศึกษาความคิดเห็นของผู้ร่วมงานและผู้ชมผลงาน

ทั้งนี้การเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนทั้ง 7 ข้างต้นนั้นใช้วิธีการดังนี้

- การสังเกตแบบมีส่วนร่วมโดยผู้วิจัยเองซึ่งมีหน้าที่เป็นผู้อำนวยการสร้างฝ่ายบริหาร (Executive Producer) ของภาพยนตร์เรื่อง “มากับฝน (Love Rain)”
- สัมภาษณ์เจาะลึกผู้กำกับภาพยนตร์เรื่อง “มากับฝน (Love Rain)”
- สัมภาษณ์เจาะลึกผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ในประเทศ มาเลเซีย เวียดนาม สิงคโปร์ และลาว
- รวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการผลิตภาพยนตร์เรื่อง “มากับฝน (Love Rain)”

ผลการวิจัย

การนำเสนอผลการวิจัยใช้แนวทางการวิจัยเชิงสร้างสรรค์เป็นกรอบในการนำเสนอ โดยกระบวนการสร้างสรรค์ภาพยนตร์เรื่อง “มากับฝน (Love Rain)” มีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

1. การกำหนดแนวคิด
ภาพยนตร์เรื่อง “มากับฝน (Love Rain)” เริ่มต้นขึ้นจากผู้อำนวยการสร้างซึ่งได้รับโจทย์มาจากผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ในประเทศมาเลเซียว่า ต้องการภาพยนตร์ไทยแนวผีสยองขวัญ และต้องเป็นหนังที่มีผีน่ากลัวจริงๆในภาพยนตร์ ไม่ใช่ภาพยนตร์แนวเขย่าขวัญสั้น

ประสาธ แต่ต้องมีฉากที่มีผีปรากฏและน่ากลัวจริง ๆ จากโจทย์ที่ได้รับมา ผู้อำนวยการสร้างเลือกที่จะปรึกษากับผู้กำกับที่เคยได้ร่วมงานกันมาก่อนในภาพยนตร์เรื่อง 9-9-81 บอกเล่าเก้าศพ ซึ่งเป็นภาพยนตร์ของบริษัทที่สามารถจัดจำหน่ายไปยังต่างประเทศและทำให้ผู้จัดจำหน่ายในต่างประเทศรู้จักชื่อเสียงของบริษัทในฐานะสตูดิโอที่ผลิตภาพยนตร์แนวสยองขวัญ

ภาพยนตร์เรื่อง 9-9-81 เป็นภาพยนตร์ที่ประกอบด้วยเรื่องสยองขวัญสั้น ๆ 9 เรื่องที่ร้อยเรียงต่อกันเป็นเส้นเรื่องเพียงหนึ่งเดียว โดยมีผู้กำกับ 9 คนกำกับแต่ละตอน ผู้อำนวยการสร้างเลือกที่จะหารีอกับ พิรุณ อนุสุริยา หนึ่งในผู้กำกับทั้งเก้าที่กำกับตอน “เจ้าป่าว” ในภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวซึ่งเป็นตอนที่ผู้อำนวยการสร้างมีความรู้สึกประทับใจและชอบมากที่สุด

ผู้อำนวยการสร้างได้หารือเรื่องโจทย์จากผู้จัดจำหน่ายจากมาเลเซียกับ พิรุณ อนุสุริยา ซึ่งบังเอิญมีบทภาพยนตร์สั้นสยองขวัญเรื่องหนึ่งอยู่ในมือได้แก่เรื่อง “ตีหนึ่ง” ซึ่งที่มาของเรื่องนี้ พิรุณ อนุสุริยา เล่าว่า “ที่มาจากการเล่นใจในเรื่องวิญญาณ ว่าหลังความตายแล้ววิญญาณที่เราเห็นมีความรู้สึกนึกคิดอย่างไรจากจิตอันนั้น จึงเป็นที่มาของการสร้างเรื่องราวของวิญญาณผู้หญิงคนหนึ่งที่ยังเอิญมาเจอกับผู้ชายในบ้านมินิมาร์ทกะกลางคืน ความคิดที่อยากให้เป็นมินิมาร์ทกะกลางคืน เพราะรู้สึกว่าเป็นสถานการณ์แบบปิดที่น่าสนใจที่ตัวละครจำเป็นต้องอยู่มินิมาร์ทค่า ๆ มีด ๆ ถ้าฟังจนเมื่อเจอผี ความว่าแห้ว ระหว่างวิญญาณที่ตายไป กับผู้ชายที่ถูกสังกรรมเติมทิ้งขว้าง ก็ก่อเกิดเป็นความรัก” (พิรุณ อนุสุริยา, สัมภาษณ์ 4 กรกฎาคม 2560)

สำหรับผู้อำนวยการสร้างนั้น เมื่อได้รับบทภาพยนตร์สั้นเรื่อง “ตีหนึ่ง” จากผู้กำกับการแสดง ก็รู้สึกชื่นชอบและมีมุมมองทั้งความสยองขวัญและความรักในเวลาเดียวกัน แต่เนื่องจากในครั้งแรกผู้กำกับมีความตั้งใจจะทำเป็นภาพยนตร์สั้นความยาว 30 นาที ซึ่งผิดวัตถุประสงค์จากผู้อำนวยการสร้างซึ่งต้องการผลิตภาพยนตร์ความยาว 120 นาทีหรือสองชั่วโมง จึงจำเป็นต้องให้ผู้กำกับการแสดงไปเพิ่มเติมรายละเอียดใหม่และมีการปรับบทของนางเอกให้เป็นช่างเสริมสวยแทนที่จะเป็นนักศึกษาตามบทประพันธ์เพื่อให้เรื่องมีความน่าสนใจและสมจริงมากขึ้น รวมไปถึงการปรับเรื่องราวสยองขวัญที่เกิดขึ้นกับนางเอกให้มีความน่ากลัวและตอบโจทย์

ภาพยนตร์สยองขวัญได้ดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้ผู้อำนวยการสร้างยังเปลี่ยนชื่อเรื่องจาก “ตีหนึ่ง” เป็น “มากับฝน” เพราะเกรงว่าชื่อจะซ้ำกับภาพยนตร์ที่เคยออกฉายมาก่อนหน้านี้เรื่อง “ตีสาม” ซึ่งผู้ชมภาพยนตร์อาจเข้าใจว่าเป็นภาพยนตร์เรื่องเดียวกันหรือเป็นภาคต่อกัน

สาเหตุที่ใช้ชื่อว่า “มากับฝน” นั้นเพราะในการเดินเรื่องมีการกำหนดให้คืนที่พระเอกและนางเอกพบกันเป็นคืนที่ฝนตก และฝนอาจหมายถึง “อุปสรรคของความรัก” หรือ “ความชุ่มชื้นของหัวใจ” ไปในคราวเดียวกันสำหรับชื่อภาษาอังกฤษนั้นผู้อำนวยการสร้างเลือกชื่อ “Love Rain” แต่เมื่อไปจัดจำหน่ายยังต่างประเทศมีการปรับเป็นชื่อ “Red Rain” เพื่อให้ดูน่ากลัวยิ่งขึ้น

เมื่อได้แนวคิดที่ชัดเจนแล้วว่าภาพยนตร์จะดำเนินไปอย่างไร ผู้กำกับจึงดำเนินการสู่ขั้นตอนต่อไปคือ การออกแบบร่างโดยกระบวนการสำคัญในขั้นการออกแบบร่างคือ การเขียนบทภาพยนตร์ซึ่งแบ่งเป็นการเขียนโครงเรื่องขยาย (Treatment) และการเขียนบทภาพยนตร์ในแต่ละร่าง

2. การออกแบบร่าง

ในขั้นตอนการออกแบบร่างนั้นเนื่องจากผู้กำกับการแสดงคือผู้เขียนบทภาพยนตร์ ดังนั้นเมื่อได้มีการพูดคุยกับผู้ผู้อำนวยการสร้างแล้วจะนำบทเรื่อง “ตีหนึ่ง” ซึ่งเป็นภาพยนตร์สั้นมาผลิตเป็นภาพยนตร์ความยาวสองชั่วโมง ผู้กำกับภาพยนตร์จึงกลับไปพัฒนาบทภาพยนตร์ต่อไป สำหรับภาพยนตร์เรื่อง “มากับฝน (Love Rain)” นั้นผู้กำกับการแสดงได้พัฒนาไปทั้งสิ้น 11 ร่าง

“บทเขียนไปทั้งหมดประมาณ 11 ร่างครับ ขั้นตอนแรกคือ ขึ้นโครงร่างก่อนว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวละคร เขาตกอยู่ในสถานการณ์แบบไหน ทั้งตัวพระเอกและนางเอกจากนั้นก็มาลำดับเรื่องที่เกิดขึ้นตามเวลา ว่าแต่ละคนเจออะไร ทำไมพระเอกถึงมาทำงานร้านมินิมาร์ท ทำไมนางเอกถึงตาย จากนั้นจึงเริ่มลงรายละเอียดของแต่ละสถานการณ์ว่า นำพาตัวละครไปสู่ภาวะ การตัดสินใจแบบไหน โดยยึดอยู่บนแกนความขัดแย้งหลักที่แต่ละคนเจอไม่เหมือนกัน พระเอกจะเจอกับเรื่องความล้มเหลวในชีวิต ส่วนนางเอกจะไม่ว่าจากนี้ไปจะเกิดอะไรขึ้นทำไมถึงตาย แต่ละร่างจะปรับไปเพื่อให้เนื้อเรื่องสมูทขึ้นและก็ปรับไปตามงบประมาณที่บีบลงเรื่อย ๆ เขียนให้

จำกัดสถานที่ลง หรือสถานที่เดิมแต่พยายามหาทำเลในจุดที่หลากหลายมากขึ้น ในบทช่วงหลังๆ จะไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลงบทของตัวประกอบแล้ว จะปรับแค่ตัวละครหลักมากกว่า ในแง่ที่ว่า ในงบประมาณที่จำกัด เราไม่มีประสิทธิภาพจะถ่ายซีนที่ใช้เงินได้ เช่น ในซีนหนึ่งเขียนไว้ว่ามีหมามาเห่านางเอกที่เป็นวิญญาณ พอไม่มีเงินจ้างหมามาเข้าฉาก ก็แค่ให้นางเอกนั่งเฉย ๆ แต่ทำท่าน่ากลัวแทน”

3. การพัฒนาแบบ

หลังจากที่ได้บทภาพยนตร์สมบูรณ์ที่พร้อมจะทำการถ่ายทำแล้ว จึงมีการคัดเลือกทีมงานมาทำงานในด้านต่าง ๆ ซึ่งโดยหลักจะมาจากทีมงานที่เคยร่วมงานกันในภาพยนตร์เรื่อง 9-9-81 บอกเล่าเก้าศบซึ่งงบประมาณของภาพยนตร์มีความใกล้เคียงกันและเข้าใจการทำงานร่วมกันเป็นอย่างดี นอกจากนี้ทีมงานแล้วยังมีการวางตัวนักแสดงซึ่งทางผู้อำนวยการสร้างมีความสัมพันธ์ที่ดีกับสถานีโทรทัศน์ช่อง 7 จึงเลือกที่จะใช้นักแสดงของช่องเป็นหลัก รวมทั้งภาพยนตร์ทุกเรื่องของบริษัทผลิตนั้นได้มีการจำหน่ายลิขสิทธิ์การแพร่ภาพทางโทรทัศน์ให้กับสถานีโทรทัศน์สีกองทัพบกช่อง 7 ด้วย

“เริ่มต้นจากการได้นักแสดงมาสองคนและเริ่มทำความเข้าใจในตัวเขา และผลงานพล็อตที่มีให้เข้ากับนักแสดงให้มากที่สุดในแต่ละบทและโปรดักชัน คือการทำงานให้อยู่ในเวลาจำกัดที่สั้นและใช้โลเคชันไม่กี่ที่ แต่ต้องทำออกมาให้มีพัฒนาการของเรื่องและมีความสุข ตลก และมีการพาดคดูให้ได้เห็นแง่มุมต่าง ๆ ของตัวละคร เช่น ความกลัว ความเศร้า ความโกรธ และความสูญเสีย” (พิรุณ อนุสุริยา, สัมภาษณ์ 4 กรกฎาคม 2560)

การผลิตภาพยนตร์ที่มีงบประมาณจำกัดนั้นจะอาศัยการควบคุมงบประมาณในการถ่ายทำโดยเลือกใช้นักแสดงที่มีค่าตัวไม่สูงมากประกอบกับการถ่ายทำในสถานที่จำนวนไม่มาก เพราะจะช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายในการเดินทางและการเตรียมงาน นอกจากนี้ยังต้องมีการเจรจาต่อรองกับทีมงานด้านต่าง ๆ ซึ่งมีใจรักอยากทำงานด้านภาพยนตร์จึงยอมที่จะลดค่าตัวลงเพื่อมาร่วมงานกับบริษัทของเรา

และถึงแม้ว่าภาพยนตร์เรื่องนี้จะมีงบประมาณจำกัด แต่กระบวนการหนึ่งที่เราไม่ละเลยและพร้อมที่จะเพิ่มต้นทุนให้คือ การฝึกซ้อมนักแสดง (workshop) โดยมีการนัดหมายนักแสดงนำของเรื่องสามคนมาซักซ้อมการ

แสดงกันโดยผู้กำกับจะให้นักแสดงลองฝึกซ้อมบทบาทในฉากที่ผู้กำกับการแสดงพิจารณาว่านักแสดงอาจแสดงได้ไม่สมบทบาท แต่เนื่องจากนักแสดงนำทั้งสองเคยร่วมงานละครโทรทัศน์มาด้วยกันก่อน ปัญหานี้จึงหมดไป ในระหว่างการถ่ายทำจึงไม่มีการถ่ายทำหลายรอบเพราะนักแสดงสามารถแสดงร่วมกันได้ดี

“กรณีเวิร์คชอป มองว่าจำเป็นเสมอครับ โดยเฉพาะนักแสดงใหม่ อย่าง Love Rain เวิร์คชอปเดี่ยวก็อยู่แล้ว แซมมีกับบูมจะเป็นคนที่เล่นได้ ทำความเข้าใจบทง่ายอยู่แล้ว เวิร์คชอปเลยแค่พูดคุยกันเบื้องต้น ลองดูการแสดงของเขาว่า ที่ผ่านมามีการเล่น การแสดงออกเป็นยังไง ซึ่งมันมีลักษณะของการเป็นละครอยู่

ในเวิร์คชอปส่วนใหญ่จะเป็นการอธิบายว่า พอเป็นการทำหนังแล้ว มีการแสดงออกที่ต่างไปอย่างไร เช่น เล่นให้หน่อยลง สมจริงขึ้น รับมุมต่าง ๆ ที่กล้องถ่ายมารวมถึงต้องเล่นฉากเดิมซ้ำ ๆ กันเพราะหนึ่งเป็นการถ่ายรับหลายมุม ส่วนการแสดงที่เป็นธรรมชาติของทั้งสองคนก็จะปรับให้เป็นทางละครน้อยลง เช่น การพูดที่ต้องพูดชัดถ้อยชัดคำ มีคำควบกล้ำ ก็ให้พูดเหมือนคนธรรมดาที่เสียงลั่นพันกันบ้าง โทนเสียงแกว่ง ๆ บ้าง เพราะในชีวิตจริง คนเราไม่ได้ควบคุมเสียงให้คงที่ได้หมดอย่างละคร” (พิรุณ อนุสุริยา, สัมภาษณ์ 5 กรกฎาคม 2560)

4. การประกอบสร้าง

เมื่อมีการเตรียมงานทุกอย่างพร้อมเรียบร้อยแล้ว ผู้อำนวยการสร้างฝ่ายผลิต (Line Producer) จึงได้ทำการวางแผนการถ่ายทำโดยจัดส่งงบประมาณรายวันให้กับผู้อำนวยการสร้างฝ่ายบริหารและกำหนดวันถ่ายทำ โดยทำการแตกรายละเอียดบทบาทภาพยนตร์ตามสถานที่ถ่ายทำและวันถ่ายทำแจกจ่ายให้กับทีมงานที่เกี่ยวข้องและนักแสดง ในระหว่างการถ่ายทำมักมีปัญหาเกิดขึ้นอยู่เรื่อย ๆ อาทิ เจ้าของร้านมินิมาร์ทซึ่งอนุญาตให้ใช้สถานที่ในการถ่ายทำแบบคิดค่าเช่ามีความประสงค์จะคิดค่าเช่าเพิ่ม ซึ่งในส่วนนี้ทีมงานไม่สามารถเจรจาต่อรองได้ จึงต้องขอให้ผู้อำนวยการสร้างมาเจรจาต่อรองให้จนสำเร็จในที่สุด นอกจากนี้ยังมีปัญหาอื่น ๆ อีก เช่น

“งบประมาณที่จำกัดและเวลาการถ่ายทำที่ไม่เยอะมาก ทำให้ต้องทำการบ้านเยอะ และต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้าตลอดเวลา รวมถึงการร่วมงานกับทีมงานที่เพิ่งเคยเจอกันครั้งแรก บางคนอาจจะรับกับความเรื่องมาก

ของผู้กำกับไม่ได้ จนลาออกไปทำให้ต้องหาคนมาทำงานแทนอย่างฉุกเฉิน และการเข้ามามีส่วนร่วมในหนังเกี่ยวกับการตัดต่อที่มีคนที่ไม่เกี่ยวในสายงานเข้ามา กำหนดทิศทางของหนัง” (พิรุณ อนุสุริยา, สัมภาษณ์ 4 กรกฎาคม 2560)

5. การเก็บรายละเอียด

หลังจากที่ภาพยนตร์ถ่ายทำเสร็จสมบูรณ์แล้ว ขั้นตอนต่อมาคือการเก็บรายละเอียดซึ่งก็คือการดำเนินการด้านหลังการถ่ายทำ (Post production) ผู้อำนวยการสร้างต้องคัดเลือกผู้ที่จะมาตัดต่อภาพยนตร์หรือ Editor ซึ่งผู้อำนวยการสร้างได้เลือกผู้ตัดต่อที่เคยร่วมงานมาก่อน และเลือกให้ผู้ตัดต่อหลายคนเพื่อเลือกคนที่เล่าเรื่องได้ดีที่สุด โดยผู้อำนวยการสร้างยินดีที่จะสลับเปลี่ยนค่าใช้จ่ายในส่วนนี้โดยการจ่ายค่าแรงผู้ตัดต่อถึงสองคน เพื่อให้การเล่าเรื่องออกมาสมบูรณ์ที่สุด

“กระบวนการโพสต์โปรดักชัน ก็จะมีการตัดต่ออยู่สองคนเป็นหลัก คือ คนตัดต่อของอิติทไทด์ กับคิว อิติทเตอร์อีกคนที่เข้ามาช่วยปรับให้สมบูรณ์ในฉากโคลด์แมกซ์ ปัญหาการโพสต์ไม่ค่อยมี นอกจากเรื่องความคิดเห็นของคนที่ต้องมาเกี่ยวข้องกัน เช่น คนทำเพลงมีปัญหาเกี่ยวกับคัทติ้งที่อิติทเตอร์ตัด แต่พอคนทำเพลงมาเรียงคัทติ้งใหม่ทางหนังก็เสีย สุดท้ายก็กลับเป็นแบบเดิม แล้วให้คนทำเพลง ไปทำเพลงเอาเองตามเท่าที่จะทำได้” (พิรุณ อนุสุริยา, สัมภาษณ์ 5 กรกฎาคม 2560)

นอกจากการตัดต่อแล้ว ยังมีการเลือกผู้ที่จะสร้างสรรค์ดนตรีประกอบภาพยนตร์และเพลงประกอบภาพยนตร์ซึ่งในส่วนของเพลงประกอบภาพยนตร์นั้นได้เพลง “ลมหายใจ” ของบอยด์ โกสิยพงษ์ ซึ่งมีความสัมพันธ์อันดีกับผู้อำนวยการสร้างและยินดีให้ใช้เพลงที่ท่านแต่งมาประกอบภาพยนตร์โดยเสียค่าใช้จ่ายในการอนุญาตให้ใช้เพลงตามธรรมเนียมทั่วไป ส่วนดนตรีประกอบนั้นได้อิทธิพลผู้ทำดนตรีประกอบชาวต่างประเทศที่ได้เคยร่วมงานกันมาก่อนในภาพยนตร์เรื่องก่อนหน้าของบริษัทมาดำเนินการให้ โดยทางบริษัทต้องส่งภาพยนตร์ที่ตัดต่อเสร็จแล้วไปให้ผู้ทำดนตรีประกอบพิจารณาอารมณ์ของภาพยนตร์และสร้างสรรค์เพลงประกอบให้สอดคล้องกับการดำเนินเรื่องของภาพยนตร์ และในขณะเดียวกันผู้ทำดนตรีประกอบก็ได้เรียบเรียงเพลง “ลมหายใจ” เพลงประกอบภาพยนตร์ขึ้นมาใหม่

โดยทั้งหมดนี้ได้ขออนุญาตคุณบอยด์ โกสิยพงษ์ ผู้ประพันธ์เพลง เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

งานด้านหลังการถ่ายทำที่สำคัญอีกประการคือการทำเทคนิคพิเศษด้านภาพซึ่งในส่วนนี้ได้ใช้พนักงานของบริษัทซึ่งบริษัทได้มีแผนกที่ทำคอมพิวเตอร์กราฟิกอยู่แล้วจึงสามารถดำเนินการได้ภายในบริษัท โดยผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับการแสดงได้ร่วมกันพิจารณางานด้านนี้เพื่อให้ภาพออกมาสมจริงมากที่สุด

6. การเสนอผลงาน

เป้าหมายหลักของการผลิตภาพยนตร์เรื่อง “มากับฝน (Love Rain)” นั้นคือตลาดต่างประเทศดังนั้นผู้อำนวยการสร้างจึงกำหนดการผลิตภาพยนตร์ให้ทันกับเทศกาลภาพยนตร์เมืองคานส์ (Cannes Film Festival) ซึ่งจัดขึ้นระหว่างวันที่ 17-26 พฤษภาคม 2560 ณ เมืองคานส์ ประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส โดยบริษัทได้เข้าร่วมกับกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ซึ่งให้การสนับสนุนผู้ประกอบการด้านภาพยนตร์ในประเทศไทยให้ร่วมออกแสดงสินค้าภาพยนตร์ในเทศกาลดังกล่าว ซึ่งทางกรมการค้าระหว่างประเทศได้ให้การสนับสนุนด้านพื้นที่จัดแสดงบริษัทละ 9 ตารางเมตร พร้อมบัตรเข้าร่วมงานบริษัทละ 1 ใบ ในการเข้าร่วมงานดังกล่าว บริษัทได้จัดเตรียมสื่อโปสเตอร์ของภาพยนตร์ ตัวอย่างภาพยนตร์พร้อมคำบรรยายภาษาอังกฤษความยาว 2 นาทีและแผ่นพับภาพของภาพยนตร์เพื่อทำการส่งเสริมการขายภาพยนตร์เรื่อง “มากับฝน (Love Rain)” โดยใช้ชื่อภาษาอังกฤษ Red Rain สำหรับการจำหน่ายในต่างประเทศ เพื่อให้ภาพยนตร์มีความน่ากลัวมากขึ้น

ผู้วิจัยในฐานะผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ได้เป็นตัวแทนของบริษัทเข้าร่วมเทศกาลภาพยนตร์ดังกล่าว ในฐานะพนักงานขายและแนะนำผลิตภัณฑ์ภาพยนตร์ให้ผู้ซื้อชาวต่างประเทศที่สนใจ ส่วนใหญ่ผู้ซื้อจะเดินผ่านบูธและมองเห็นโปสเตอร์ภาพยนตร์แล้วเกิดความสนใจจากนั้นก็แวะที่บูธเพื่อขอข้อมูลภาพยนตร์เพิ่มเติมและชมตัวอย่างภาพยนตร์ โดยภายในงาน ผลประโยชน์ที่ทางบริษัทได้รับคือ ได้รายชื่อผู้สนใจในภาพยนตร์เพื่อนำเสนอภาพยนตร์อีกครั้งหลังจากภาพยนตร์ได้ทำการตัดต่อเสร็จสมบูรณ์พร้อมออกฉาย โดยในระหว่างที่เข้าร่วมในเทศกาลนั้นภาพยนตร์ยังอยู่ในช่วงตัดต่อยังไม่เสร็จ

สมบูรณ์ดังนั้นผู้ซื้อจึงยังไม่ตัดสินใจที่จะซื้อในช่วงเทศกาล แต่จะขอชมภาพยนตร์เต็มเรื่องก่อนจึงจะตัดสินใจ อย่างไรก็ตามก่อนหน้านี้เราได้ทำสัญญาซื้อขายภาพยนตร์กับประเทศมาเลเซีย ลาว กัมพูชาและไต้หวันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว สำหรับผู้ซื้อที่สนใจในภาพยนตร์ของเรา ระหว่างออกแสดงในเทศกาลได้แก่ สิงคโปร์ ฮองกง เวียดนาม เมียนมา เยอรมัน ฝรั่งเศส อังกฤษ อเมริกา ไต้หวัน จีน

7. การประเมินผล

เนื่องจากภาพยนตร์ยังไม่เสร็จสิ้นสมบูรณ์ จึงทำให้ประเมินได้เพียงความรู้สึกหลังจากที่ได้ชมโปสเตอร์ และตัวอย่างภาพยนตร์เท่านั้น ซึ่งจากการสังเกตพฤติกรรมของผู้ซื้อในระหว่างเทศกาลภาพยนตร์เมืองคานส์นั้นพบว่า ผู้ซื้อในกลุ่มประเทศสิงคโปร์ ฮองกง เวียดนาม เมียนมา เยอรมัน ฝรั่งเศส อังกฤษ อเมริกา ไต้หวัน จีน ให้ความสนใจกับโปสเตอร์ซึ่งเป็นสื่อที่ติดไว้ในบูธเป็นลำดับแรก เมื่อเห็นโปสเตอร์และสนใจก็จะเข้ามาพูดคุยกับตัวแทนบริษัทเพื่อขอชมตัวอย่างภาพยนตร์และสอบถามถึงราคาค่าลิขสิทธิ์ของภาพยนตร์ในพื้นที่ดังกล่าว

อภิปรายผล

ในการสร้างสรรค์ภาพยนตร์เรื่องหนึ่งนั้น ขั้นตอนการสร้างสรรค์ตามระเบียบวิธีการวิจัยเชิงสร้างสรรค์นั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกับกระบวนการในการผลิตภาพยนตร์ของบาสเซียน คลีฟ (Cleeve, 2006) โดยขั้นตอนในการสร้างสรรค์ขั้นที่หนึ่งได้แก่ การกำหนดแนวคิดเปรียบได้กับขั้นพัฒนา โดยในขั้นนี้จะมีการกำหนดความคิดในการสร้างภาพยนตร์ซึ่งก็คือขั้นที่ผู้อำนวยการสร้างได้รับโจทย์การสร้างภาพยนตร์มาจากผู้ซื้อชาวต่างชาติ และได้มาหารือกับผู้กำกับภาพยนตร์ที่อยากร่วมงานด้วยเพื่อพัฒนาโครงเรื่องภาพยนตร์ต่อไป

ขั้นที่สองในกระบวนการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ คือ การออกแบบร่าง เปรียบได้กับขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำ ซึ่งในขั้นนี้ผู้กำกับภาพยนตร์ต้องไปพัฒนาโครงเรื่องขยายและบทภาพยนตร์เพื่อให้ผู้อำนวยการสร้างพิจารณาและปรับแก้จนกว่าจะได้บทภาพยนตร์ที่พร้อมถ่ายทำ ขั้นที่สาม คือ การพัฒนาแบบ เปรียบได้กับขั้นตอนการ

เตรียมการถ่ายทำในส่วนของการจัดทำงบประมาณ การคัดเลือกทีมงานและนักแสดง จึงอาจกล่าวได้ว่า ขั้นที่สองและขั้นที่สามในกระบวนการวิจัยเชิงสร้างสรรค์นั้นก็คือขั้นตอนที่สองของกระบวนการผลิตภาพยนตร์ซึ่งได้แก่ การเตรียมการถ่ายทำ (Pre-production)

ขั้นที่สี่ในกระบวนการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ คือ การประกอบสร้าง ซึ่งในขั้นตอนนี้ก็คือ กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานจริง ซึ่งเปรียบได้กับขั้นตอนที่สามในกระบวนการผลิตภาพยนตร์ได้แก่ ขั้นการถ่ายทำภาพยนตร์ (Production) ในขั้นนี้จะมีการถ่ายทำจริง หากการวางแผนเตรียมงานในขั้นตอนเตรียมการถ่ายทำ มีความละเอียดรอบคอบและเตรียมความพร้อมได้ดีจะทำให้การถ่ายทำเป็นไปอย่างราบรื่น อย่างไรก็ตามแม้จะมีการเตรียมงานมาดีเพียงใดก็ตามแต่สถานการณ์ในขณะถ่ายทำจริงมีความผันผวนอยู่ตลอดเวลา จึงมักมีปัญหาเฉพาะหน้าให้แก้ไขเสมอ จากการมีส่วนร่วมในการถ่ายทำพบว่า หากมีผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่สามารถตัดสินใจเรื่องงบประมาณได้ทันทีอยู่ในกองถ่ายด้วยจะทำให้สามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้เร็วขึ้นและการถ่ายทำจะกลับเข้าสู่ภาวะปกติได้โดยเร็ว เพราะปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่มักเกี่ยวข้องกับเรื่องงบประมาณในการถ่ายทำเป็นหลัก ในกรณีของภาพยนตร์เรื่อง “มากับฝน” นั้นปัญหาที่เกิดขึ้นล้วนเกี่ยวข้องกับเรื่องเงินทั้งสิ้น อาทิ การขึ้นค่าเช่าสถานที่ของเจ้าของสถานที่ การทำงานล่าช้าเพราะทีมงานไม่เข้าหากันซึ่งปัญหาที่ตามมาคือ คิวเกินและต้องจ่ายค่าเช่าอุปกรณ์และค่าล่วงเวลาของทีมงานเพิ่มเติม

ขั้นที่ห้าในกระบวนการวิจัยเชิงสร้างสรรค์ คือ การเก็บรายละเอียดซึ่งขั้นตอนนี้ก็คือ การนำภาพที่ได้จากการถ่ายทำมาตัดต่อและพิจารณาว่าต้องถ่ายทำเพิ่มเติมหรือไม่ เนื่องจากภาพยนตร์เรื่องนี้มีงบประมาณค่อนข้างจำกัด ทีมงานตัดสินใจไม่ถ่ายเพิ่มเติมแต่จะใช้เทคนิคด้านภาพและการตัดต่อเข้าแก้ปัญหาหากพบภาพที่ได้มาจากการถ่ายทำไม่เพียงพอ ขั้นตอนนี้เปรียบได้กับขั้นหลังการถ่ายทำ (Post production) ซึ่งเป็นขั้นตอนของการตัดต่อ การทำเทคนิคพิเศษด้านภาพ การทำดนตรีประกอบและการจัดทำสำเนาภาพยนตร์เพื่อพร้อมสำหรับการฉายในโรงภาพยนตร์ ภาพยนตร์เรื่องนี้ใช้การถ่ายทำแบบดิจิทัล ผลผลิตจากกระบวนการหลังการถ่ายทำจะอยู่ในรูปแบบของเอชดีไฟล์และดีวีดีซึ่งจะพร้อมส่งมอบให้ผู้ซื้อในต่าง

ประเทศ และฉายในระบบดิจิทัลในประเทศไทยทั้งเขต
กรุงเทพมหานคร ปริมณฑล และต่างจังหวัด

ชั้นที่หกและเจ็ดในกระบวนการวิจัยเชิง
สร้างสรรค์ซึ่งได้แก่ การนำเสนอผลงานและการประเมิน
ผลนั้นเปรียบได้กับ การจัดทำหน่วยภาพยนตร์ทั้งในและ
ต่างประเทศ ซึ่งภาพยนตร์เรื่อง “มากับฝน (Love Rain)”
นั้นมีความแตกต่างจากภาพยนตร์ไทยเรื่องอื่นที่จะ

วางแผนในการจัดจำหน่ายภาพยนตร์ในไทยก่อนแล้วจึง
จัดจำหน่ายในต่างประเทศ แต่ภาพยนตร์เรื่องนี้วางแผน
จัดจำหน่ายในต่างประเทศก่อน เมื่อทำการลงนามใน
สัญญากับต่างประเทศแล้วจึงจะมากำหนดการฉายใน
ไทย โดยจะทำการส่งมอบให้ต่างประเทศได้ฉายในช่วง
เวลาเดียวกับที่มีการออกฉายในประเทศไทย

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- ปรีชา เกาทอง. (2557). แนวทางการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ด้านการสร้างสรรค์ศิลปะวิชาการ. *วารสารสมาคมนักวิจัย*, 19(2), 5-11.
- สุรพล วิรุฬห์รักษ์. (2559). การวิจัยศิลปกรรมศาสตร์. *รายงานการประชุม การประชุมวิชาการงานวิจัยนาฏกรรมแนวสร้างสรรค์*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

ภาษาอังกฤษ

- Ainslie, J. M. (2015). Thai Horror Film in Malaysia: Urbanization, Cultural, Proximity and a Southeast Asian Model. *Plaride*, 12(2), 55-82.
- Cleeve, B. (2006). *Film Production Management* (3th ed.). MA: Focal Press.
- Tanyatorn Panyasopon. (2012). The Characteristics of Thai Movies and Factors Contributing to Becoming Widely Known in International Markets. *International Scholarly and Scientific Research and Innovation*, 6(10), 2632-2637.